

Volen que la informació parlamentària resulto interessant als espectadors

A Julià GARCIA CANDAU

PSOE, no li agradava la televisió quan era al poder la UCD. Greu error, perquè cada vegada que apareixia Calvo Sotelo en la pantalla Felipe González guanyava uns milers de vots. A Alianza Popular, no li agrada l'actual televisió, perquè també la considera excessivament oficial. Greu error, perquè si el senyor Fraga apareixia més vegades davant els telespectadors, en cada una perdria uns centenars de vots. A les minories, no els agradava la tele d'UCD ni els satisfia la del PSOE. Les minories sí que tenen part de raó, perquè en Televisió Espanyola el bipartidisme, en determinades ocasions, resulta molt acusat.

La televisió pública no agradarà mai al partit polític. Als de l'oposició, perquè sempre els semblarà que els dedica poca atenció; als del poder, perquè sempre es creuran creditors d'un amor més fraternal. En definitiva, la televisió està condemnada a ser el centre de la ira de tot l'espectre polític. Fins ara, aquest era un valor entès per als professionals de la informació. Des de la pas-

El parlament en TVE

Els diputats volen guanyar prestigi televisiu

sada setmana, les coordenades mentals dels periodistes del medi han perdut la quadrícula en la qual traçar els signes d'acceptació o rebuig. Simplement, perquè la Junta de Portaveus ha acordat adreçar-se a l'ens públic amb uns plantejaments inacceptables.

Els parlamentaris demanen programes que resulten interessants i amens als telespectadors. I també a una bona hora d'audiència. Els parlamentaris deuen considerar-se tan atractius com les molt velles esculturals *vedettes*. Els diputats deuen considerar que la seua presència en la petita pantalla pot ser un al·licient per a l'audiència com una pel·lícula de l'oest o un partit de futbol. Un programa amé i que cride l'atenció resulta poc menys que impossible. Per exemple, ¿quin erotisme pot crear entre la població

civil un discurs de D. Miguel Boyer sobre la pressió fiscal? ¿A qui pot interessar un debat sobre la creació d'una escola de capacitació agrícola a Bolívia? Els senyors diputats han perdut el sentit de la realitat en creure que la vida parlamentària pot escalar llocs en els pannels d'audiència.

Lluís Carandell, per a intentar convèncer el personal que la vida al congrés té anècdotes singulars, ha de recórrer a Castelar i Maura. Un programa divertit sí que podria fer-se, però em fa la impressió que no agradaria tant a les seues senyories. Carandell podia haver dit, fa uns dies, això: «La visita del papa a Saragossa ja ha produït els seus efectes en el Parlament; ahir s'aparegué a l'hemicicle durant catorze minuts D. Óscar Alzaga». Carandell podria dir també: «El rutló

socialista és tan eficaç que, com veuran, als escons conservadors ja només queden catorze diputats.»

El parlament vol un major prestigi, però la imatge, que val més que mil paraules, sol presentar un aspecte desolador als escons de la minoria majoritària.

Per a la televisió és pràcticament impossible presentar un altre divertiment que no siga els quatre bustos parladors als quals es pot escoltar amb una certa complaença, sempre que no es repetesquen amb assiduitat.

La Junta de Portaveus pretén portar als professionals de la informació de TVE una censura tan singular com la que es deriva de no saber què fer per tal que tots estiguen contents. De moment, seria cosa de demanar per a Herrero de Miñón una il·lustració de les seues paraules amb historietes a Zipi i Zape; per a Carrillo, la seua clandestina perruca; per a Guerra, una simfonia de Malher, per a alguns diputats, imatges amb subtítols, perquè es note que pertanyen al cinema mut, i per Fraga allò que vulga, que sempre serà millor no discutir amb ell.